

Το συγκεκριμένο έργο αφορά μία οπτικοακουστική εγκατάσταση που αποτελείται από τρία μέρη.

Στο πρώτο μέρος, βλέπουμε μια βιντεοπροβολή πάνω στην επιφάνεια του τοίχου όπου καθρεφτίζεται σε ειδικά διαμορφωμένη επιφάνεια δαπέδου. Τα άλλα δύο μέρη περιλαμβάνουν βιντεοπροβολές επάνω σε σειρά επάλληλων επιφανειών από διαφανές ύφασμα.

Με αυτό το διαμορφωμένο δυναμικό πεδίο, επιδιώκεται να εισαχθεί ο παρατηρητής σε μία προβάλλουσα ενδοσκόπηση. Αυτή επιτελείται μέσα σε ένα φαντασιακό πεδίο που μας ανάγει στον άδυτο χώρο του υποσυνειδήτου. Επιθυμίες και ένστικτα μετουσιώνονται σε αρχετυπικές μορφές δανεισμένες από τον μύθο της Μέδουσας και το σκοτεινό περιβάλλον του Άδη.

Με βάση αυτά, ουσιαστικά γίνεται μια προσπάθεια ώστε να δημιουργηθεί το φαντασιακό αυτό περιβάλλον υπονοώντας ένα πεδίο δράσης του υποσυνειδήτου.

Ο ήχος με τη σειρά του, επιδιώκει να ανάγει σε υποβλητικό ηχητικό τοπίο που υποβοηθά την εισαγωγή του παρατηρητή σε μια κατάσταση προσυνειδητότητας, με άλλα λόγια σε μια κατάσταση μεταξύ συνειδητού και ασυνειδήτου. Διαμορφώνεται με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργεί ένα αίσθημα και μια κατάσταση που να παραπέμπει σε χρησμό. Απομονωμένες λέξεις, φράσεις, ψίθυροι, παραποιημένοι ήχοι νερού, σειστρα κ.α συνθέτονται και καταλήγουν ως υπόκωφα ηχητικά σύνολα.

Τα φίδια μιλούν χρησιμοποιώντας φράσεις που δηλητηριάζουν ή απαντούν συναισθηματικά φορτισμένα, ενώ η συνειδητή σκέψη αντικρούει με τον δικό της μονόλογο, εγκλωβισμένη στα δικά της συναισθήματα και αναστολές. Τα παραπάνω απεικονίζονται στις προβολές των μορφών με έντονες κόκκινες και πράσινες αποχρώσεις.

Οι φόβοι που γεννά το άγνωστο απαλύνονται με την κατανόηση, τη συνειδητότητα των καταστάσεων. Για το λόγο αυτό, οπτικοποιείται ο άνθρωπος ως μέδουσα, αρθρώνοντας λέξεις και φράσεις που προκύπτουν από τα ακατανόητα συναισθήματα που κυριαρχούνται από τις δυνάμεις του ασυνειδήτου με επίκεντρο το «Εγώ», σε μία προσπάθεια να τις προβάλλει στο χώρο του συνειδητού.

Στον ψηφιακό κόσμο, όπου αναπαρίσταται ένα φαντασιακό/ ονειρικό περιβάλλον, ο άνθρωπος ως παρατηρητής μπορεί να συσχετίζει την οντότητά του με τη σκιά και την ψυχή, οραματιζόμενος το υποσυνειδητό να τοποθετείται σε μια ψηφιακή θήκη ως μια μη αναγνωρίσιμη οντότητα, που η θέασή της μπορεί να εκτίθεται σε αυτόν.

Οι εικόνες, οι ήχοι και οι λέξεις, που υπονοούνται στην ψηφιακή επιτέλεση επιδιώκουν να ενεργοποιήσουν προσωπικούς συνειρμούς του παρατηρητή σε εικόνες και συναισθήματα.

Όταν ο παρατηρητής κάθεται μπροστά σε μια ψηφιακή προβολή, γίνεται και αυτός στην πραγματικότητα ένα κομμάτι του ψηφιακού περιβάλλοντος και αυτό που αντιλαμβάνεται είναι μία παράξενη και ανοίκεια υπενθύμιση του μη ψηφιοποιημένου κόσμου. Με αυτόν τον τρόπο καλείται να αναγνωρίσει πτυχές του εαυτού του ως θεατής μιας προσηγγιστικής αναπαράστασής του.

Με τη δημιουργία μιας εγκατάστασης προβολών στον τρισδιάστατο πραγματικό χώρο, αναζητείται ο συνδυασμός διαφορετικών τεχνικών αναπαράστασης στο περιβάλλον που εισέρχεται ο παρατηρητής, που να μπορούν να ενεργοποιούν και να τονίζουν τα επιδιωκόμενα συναισθήματα. Ο μύθος ενεργοποιείται με τη δύναμη που εμπεριέχουν οι φωτεινές δέσμες των προβολών μέσα στο σκοτεινό χώρο των αιθουσών, που ενισχύεται σχεδιαστικά με σημειακά μοτίβα, υπονοώντας ένα συμπαντικό πεδίο όπου οι μορφές - αρχετυπικά σύμβολα αποτυπώνονται επαναλαμβανόμενα σε πολλαπλά διάφανα και υπόλευκα πέπλα, με τον παρατηρητή να εισέρχεται για να περιπλανηθεί σε ένα άχρονο περιβάλλον.